

Pădurea cu fauni

Ana
Cioclov

Ayn

Sprrijinit de perete, uitând să numere ceasurile, Bruss se lăsa în voia soarelui tânăr, abia ieșit din iarnă. Lângă el, pe zidul cald, o mulțime de insecte se bucurau de soare, înveselind cu trupurile lor colorate tristețea julită a peretelui. Cu ochi leneși, le urmărea plăcerea cu care își desfăceau aripile transparente, spălându-le în lumină, gândind cât de fragile sunt, cum cu o singură atingere le-ar putea strivi viața, și pleoapele grele îi tresăriră, aducându-și aminte de palmele pline de sângele prelins printre degete. Încruntându-și obrazul, își adună mâinile în buzunarele sacoului, cu pumnii strânși, ghemuindu-le adânc, departe de gândul ucigaș.

Simțindu-se stăpân pe locul lui, adormi sprrijinit de zid, forfota străzii i se amesteca în momentele de visare,

căldura soarelui avea mirosul pomilor înfloriți, sub pleoapele lăsate, ochii orbiți de lumină înotau în lacrimi de aur. Era fericit. Curând, soarele începu să lunece spre marginea de zid, Bruss îl urmări răstignit pe strălucirea caldă, înghesuindu-se pe dunga de soare din ce în ce mai îngustă, căutând ultimele raze, lăsându-le să moară pe el. Lumina era acum alta, violetă, în vântul subțire și, pătruns de răcoare, își strânse haina, ținând-o cu brațele încolăcite peste piept, adulmecând cu fața ridicată spre cer înserarea cu miros de frunze tinere.

Mai rămase plimbându-se pe străzi cu gândurile învălmășite și, când noaptea cuprinse și ultima clipire a zilei, pierdut în întunericul plin de umbre, hotărî să se întoarcă acasă. Mergea cântând, o mulțime de cântece îi alergau prin urechi, le învălmășea cântând fals, printre buzele subțiri cuvintele îi ieșeau șuierat, aceleași cuvinte la nesfârșit.

– Ayn, Ayn...

Din prag, chemarea lui cerșea un răspuns și nu putea înțelege pustietatea casei. Deodată, simțindu-se străin de acel loc, în întunericul rece, uită pe unde trebuia să meargă și, pipăind nesigur drumul cu pașii, se împiedică de ceva care îi stătea în cale. Mătură panicat peretele cu mâna, căutând întrerupătorul.

Becul, atârnat scurt de tavan, desenă sub burta lui un cerc de lumină galbenă, murdară, dezvelind cu zgârcenie o parte din Bruss și din trupul întins la picioarele lui.

Era Ayn. Întinsă pe podeaua cenușie, stătea acolo printre pași și resturi de lumină Ayn, femeia frumoasă pe care el o iubea cu disperare. O adusese cândva în atelierul lui să îi pozeze, să îi coloreze împărăția de vise, să îl aștepte, risipindu-și prezența veselă printre umbrele monotone ale serilor.

Șoptindu-i un cântec care îi rămăsese pe buze, Bruss se aplecă să o îmbrățișeze, ridicând-o din drum, sprijinindu-i trupul subțire de el, gustând cu plăcere mirosul şuvițelor negre de păr, involburate mătăsos peste obrazul lui, amintindu-i de parfumul pomilor înfloriți și, strângând-o la piept, trăgându-i de-a lungul podelei picioarele înțepenite, se îndreptă spre seara care îi aștepta.

În lumina becului mic, încăperea se dezvăluia răvășită, o mulțime de amintiri și de gânduri, de cântece și de strigăte, de resturi de tristeți rămăseseră răsturnate, risipite prin colțuri, înghesuite în dulapul cu ușile deschise. Doar masa lungă din mijlocul camerei era goală, pustie de urme, de parcă niciodată nimeni nu ar fi mâncat pe ea.

Strivind cântecul printre buzele subțiri, Bruss, cu Ayn în brațe și cu pașii încurcați în rigiditatea picioarelor ei, îi purta greutatea într-un dans greoi, cu arabescuri largi care îl amețeau și cu privirile clătinate peste umărul dezgolit al femeii, căutând drumul spre masă. Ajuns în dreptul mesei, îndoindu-și genunchii, își desfăcu îmbrățișarea, eliberând-o pe Ayn, lăsând-o să lunece cu înclinare de aripă frântă pe scaun. Deodată prea singur, rămase lângă

ea cu umerii îndoiiți de greutate, brațele oboseite păstrau încă urma formelor ei, dar palmele, palmele când și le privi erau pline de sânge, mult și roșu, prelins printre degete. Speriat, le ascunse cu repeziciune în buzunarele hainei, frecându-le obsesiv de stofa aspră.

– De unde, de unde? șopti șuierat printre buzele umede, amintindu-și că nu strivise plimbarea colorată a insectelor mici, ba chiar împărțise cu ele peretele și soarele, era nevinovat, nevinovat, iar cu capul ghemuit între umeri privi cu teamă spre Ayn: De unde?

Ayn, așezată la masă, proptită de spătarul înalt al scaunului, cu capul adânc înclinat pe umăr îl pândea printre șuvițele de păr cu priviri mari, îngropate în fixitatea sticloasă a ochilor albaștri.

De pe șevaletul din colțul camerei, portretul ei domina încăperea joasă. Culorile păstoase își curgeau frumusețea, privirile ei albastre te urmăreau de sub șuvițele negre de păr, lunecate pe obrazul cu paloarea sedefie a scoicilor bătute de soare. Bruss o pictase îndrăgostit și posesiv, dezvelindu-i cu tușe pasionale tainele nudității, pictându-le în culori de soare și vânt violet, adunând pe pânză nopțile lor de dragoste, când ea în îmbrățișarea lui își topea plăcerea cu scâncet stins, de pisică care toarce. Și fiecare noapte era altfel, în îmbrățișarea lor descopereau în fiecare noapte trăiri care le extenuau simțurile de plăcere și adormeau spre dimineață într-un somn fără vise, eliberați de timp și spațiu. Bruss, îndrăgostit, credea în

veșnicia iubirii lor, convins fiind că Ayn nu va dori să plece niciodată din îmbrățișarea lui.

Nu știa cât e ceasul, îi era foame și își aminti că ascunsesese în buzunar o portocală furată de pe o tarabă. O luă în palmă, era caldă și rotundă ca un sân de femeie și, rostogolind-o pe masă, dădu viață lemnului prăfuit.

Iar noaptea însetată de dragoste se iubea cu vântul, care despletea pomii înflorindu-i, dăruindu-se cu lacrimi de stele pe umărul pământului.

Bărbații nu sunt îngeri

Autostrada în noapte, străpunsă de farurile mașinilor care gonesc pe ea, pare o cometă vâjâind despletită. Oamenii își grăbesc mașinile, fiecare spre alt capăt de drum, dar goana lor e inutilă, noaptea autostrada pare a fi fără sfârșit.

Încetinindu-și viteza, o mașină se desprinde de panglica drumului și se îndreaptă spre zidul de întuneric de pe margine, spre refugiul de iarbă și pomi, care în lumina farurilor se dezvăluie ireal. Din mașină coboară două siluete gesticulând și, în fasciculul de lumină, gesturile lor par a fi un dans greoi de războinici.

– Max...

Strigătul ascuțit, de pasăre rănită al femeii e reproș și durere, apoi, sub ploaia loviturilor, se transformă în șoptă plânsă, ghemuită în mâinile cu care se apără.

Gonesc pe autostrada despletită de lumini și văd strigățul strivit cum cade în genunchi, văd bărbatul care lovește și apoi se ascunde în umbră, așteptând...

Femeia îngenuncheată pe iarba albastră privește speriată spre întunericul în care bărbatul își ascunde furia și cu obrazii aprinși, umiliți de urmele palmelor lui își lunecă brațele pe răcoarea ce vine din pământ, care o cuprinde tandru, îmbrățișând-o liniștitor. Adunată peste iarba udă de lacrimile nopții, ascultă tăcerea dureroasă dintre ei, lumina rece a farurilor îi aruncă umbra, îngropând-o în desișul de frunze. Proptit de întuneric, Max o privește, încercând să își oprească furia din pumnii gata să lovească din nou.

– Max...

Strigățul ei, amestecat cu sforăitul autostrăzii, a rămas agățat în șoaptele frunzelor, un vaiet, și bărbatul, iscodindu-i obrazul de sub părul răvășit, își ascultă cu plăcere numele sufocat de plânsul femeii care, cu umerii aplecați pe genunchi și sâni înghesuiți între brațe, își îngroapă urmele loviturilor în roua nopții. Privind-o, bărbatul știe că ar trebui să se desprindă de furia care îl stăpânește, să îi șteargă cu palmele care au lovit lacrimile de pe obraz, dar nu o face și, din noaptea în care se ascunde, pândește singurătatea femeii, așteptând...

Răsărită din pântecul nopții, luna, un ban mare de aur coclit, pare gata să se prăbușească peste autostradă,

strălucirea ei calmă descoperă tainele nopții și, parcă înflorită din pământ, femeia se ridică, clătinându-se, umbra ei se înalță peste pomi, pierzându-se lungă și subțire dincolo de vârfurile lor, lumina năvălită peste ea o dezbracă, ținându-o pe loc cu privirea orbită, asemenea unui fluture uriaș prins într-o pânză de păianjen. La un pas de ea, din umbră, Max îi privește cu ochi lacomi formele dezvelite de transparența rochiei, iar ea, înfricoșată de singurătatea dintre ei, visează să ajungă înapoi în brațele lui. Pășește și pașii în iarba albastră se aud asemenea unei lunecări de șarpe, merge strivind sub tălpi loviturile lui, târând după ea trena pânzei de păianjen în care se prinsese.

Conturul femeii căpătase străluciri de argint, rochia e un abur care o înfășoară, lacrimile rămase pe obraz sunt luciri de stele. La doi pași de ea, Max, destrămat în ceața luminii, pare ireal, o faptură străină ce își așteaptă femeia care, cu plânsul rămas o șoptă, se agață speriată de chemarea lui, în timp ce el culege luna de pe cer și o ascunde în sânul nopții. În întunericul dintre ei nu îi poate vedea lacrimile de pe obraji și, cu pumnii încă strânși, o cuprinde în brațe, aducându-o lipită de el. Apoi palmele i se deschid lacome, căutându-i formele, mângâind urmele loviturilor pe pielea înfiorată de atingerea lui, și ea, captivă în pânza de păianjen, se lasă pătrunsă de aceeași veche plăcere.

Fii convins că noaptea, când pe autostrada asemenea unei comete despletite se desprinde o mașină și intră

pierzându-se în întunericul de șoapte și frunze albastre
de pe margine, nu e decât o stea căzătoare care va muri
lipsită de strălucire în brațele pământului.

Ben și Roxy

Ben și Roxy au o poveste plină de mister. El, un bărbat înalt, voinic, cu o creastă de păr blond care îi cade pe frunte și ochi albaștri, mici, ca două biluțe neastâmpărate de sticlă. Ea, cu brațe și picioare subțiri, pare o copilă, doar obrazul prelung, încadrat de părul negru, cu breton – o draperie grea care îi acoperă sprâncenele – și-a câștigat maturitatea vârstei, în colțurile gurii purtând un zâmbet care de obicei e răutăcios și ironic.

S-au cunoscut la cursurile de dans, într-o sală mare cu parchet lucios și lumini de bal. La primele ore de tangou, cu totul întâmplător, Ben a avut-o parteneră pe Roxy. Amândoi începători, erau o pereche stângace, tălpile lui mari se mișcau greoi, iar Roxy, înălțată pe tocuri foarte înalte, nu reușea să își ducă pașii în ritmul muzicii. Dar

apropierea dintre ei a fost din primele momente plăcută. Ben adora să o țină de talia subțire și să o strângă la piept, iar Roxy se lăsa îndoită asemenea unei trestii, iar cu timpul, picioarele subțiri au început să prindă ritmul tangoului. Timp de o săptămână, amestecați printre alte perechi, în fiecare seară au dansat împreună, Ben o ținea într-o îmbrățișare tandră, strivindu-i sânii micuți de pieptul lui masiv, rostogolindu-și încântat măregele ochilor albaștri pe obrazul ei aprins.

De obicei, o aștepta în fața clădirii unde era școala de dans și, când o vedea venind grăbită, cu pași mărunți, pe tocurile înalte, făcea câțiva pași în întâmpinarea ei, cu gândul aprins că vor urma două ceasuri în care o va avea în brațele lui. Urcau la etajul 23, unde erau cursurile, coridorul lung, luminat de becuri mici care răspândeau o lumină galbenă, era inundat dintr-un capăt în altul de ritmul tangoului, pe ușa înaltă a sălii de dans era lipit un afiș în care o pereche dansa într-o ambianță tropicală. La sfârșitul orelor, Roxy, transpirată și obosită, lua un taxi, iar Ben o pornea încet spre casă cu gândurile pline de ea.

Într-o seară, când după o ploaie repezită înserarea înflorea pe asfaltul ud, culorile reclamelor și ale farurilor de mașini dând bulevardului strălucire de ilustrată, Ben și Roxy nu au mai urcat la cursul de dans. Au rămas nehotărâți câteva momente în fața intrării, apoi au pornit-o pe bulevardul înflorit de lumini. Mergeau tăcuți, Ben ținând-o de mână cu teama de a nu fi despărțiți de

mulțimea pașilor care treceau pe lângă ei. S-au plimbat fără să își adreseze un cuvânt. Ben o privea din când în când cu obrazul luminat de zâmbet, îi plăcea casca ei de păr negru, sub care se desenau ochii cu luciri de miere, iar buzele rujate aprins i se păreau o chemare greu de rezistat.

Când au ajuns în dreptul casei ei, se făcuse târziu, strada ar fi părut pustie dacă nu ar fi fost goana mașinilor înghițind noaptea cu farurile lor. Ben a cuprins-o de talie, ca într-un dans de tangou, și a sărutat-o, era primul sărut, care aduna în el toată așteptarea însetată de până atunci.

În serile care au urmat, au prins obiceiul plimbărilor, o aștepta în fața clădirii unde era școala de dans și, când Roxy întârzia, în el creștea neliniștea că nu va veni. Cu gâtul întins, se străduia să o descopere în depărtare, prin mulțimea bulevardului și, când o vedea, alerga fericit înaintea ei, o prindea de mână, sărutând-o scurt pe obraz, apoi o porneau în tăcere, fiecare cu gândurile lui.

Când a dus-o pentru prima dată la el, era o seară în care plimbarea le-a fost întreruptă de o ploaie caldă și, cum Ben locuia în apropiere, au fugit să se adăpostească în apartamentul lui micuț de burlac. Uzi până la piele, Ben a ajutat-o să se dezbrace și Roxy, cu un surâs ironic pe buzele-i rujate, s-a lăsat în voia mâinilor lui neîndemânatic. Îngenunchat în fața ei, și-a trecut limba peste sânii mici, mușcând ușor din sfârcurile înflorite, palmele înfometate i-au lunecat pe pielea împrăspătată de ploaie, căutând locurile calde ale feminității, în timp ce privirile

lui albastre prinseseră culoarea adâncimilor. Roxy s-a lăsat mângâiată cu același zâmbet ironic pe buze, trupul mare, prăbușit peste ea îi strivea respirația, mișcările ritmice ale bărbatului nu aveau nimic din romanța tangoului, și în minte îi veni, cu nostalgia unui lucru pierdut, farmecul orelor de dans. Geamătul lui o aduse la realitate, extazul bărbatului în explozia de plăcere, prăbușit greoi peste trupul ei subțire, îi așternu pe buze un rictus de dezgust. Cu privirile fixate pe tavanul pătat de umbre, Roxy îi simțea neplăcut greutatea și pielea transpirată. Când s-a desprins din îmbrățișarea lui, lungiți unul lângă altul, erau două trupuri străine, lumina palidă a veiozei de lângă pat cădea rotundă peste obrazul lui Roxy, reflectând în privirile negre steluțe rătăcite în pustiul nopții.

Timpul trecea cu aceleași seri plimbate pe bulevard, cu aceeași îmbrățișare pasională a bărbatului îndrăgostit, cu același zâmbet ironic cu care Roxy îi accepta iubirea. Apartamentul prinsese mirosul parfumului ei, o eșarfă uitată, un cerceș pierdut în pat, cordonul roșu pe care nu apucase să și-l pună în graba plecării, toate, toate îi dădeau impresia că o are în preajmă atunci când ea nu era. Ben și-ar fi dorit-o mai mult timp lângă el, poate chiar întreaga noapte, să adoarmă cu ea în brațe, să îi asculte visele, să o vadă cum se trezește și cum își întinde trupul subțire, lipindu-se de el, să facă dragoste în culcușul cald al dimineții. Dar Roxy nu era o sentimentală. Și la fel ca la orele de tangou, după două ceasuri în care

se lăsa în voia brațelor lui, se ridica din pat și se îmbrăca grăbită, fără să privească cum Ben își învâрте trupul mare pe lângă ea, sperând să o poată opri. În lift, Roxy îi ocolea privirea și, ajunși în stradă, înainte de a se urca în taxi, îi spunea cu voce șoptită, oferindu-i un sărut scurt, abia atins pe obraz:

– Pe mâine seară...

Farurile mașinilor care treceau pe lângă el descopeau un bărbat cu privirile pierdute undeva în depărtarea spre care ea plecase.

Dar într-o noapte, singur, cu visele pline de prezența iubitei, îi veni ideea salvatoare. Se va căsători cu Roxy. Hotărârea aceasta, la fel ca o băutură tare, i-a înfierbântat gândurile, făcându-l să plutească cu imaginația în fericirea unui viitor alături de ea. A petrecut o noapte albă făcându-și planuri și ziua care a urmat a trăit-o cuprins de emoție, așteptând ceasul de seară când avea să o întâlnească. În fața clădirii unde era școala de dans, Ben, cu un buchet mare de trandafiri albi în brațe, își juca pașii nerăbdător. Roxy a întârziat mai mult decât de obicei și, când a văzut-o venind, pășind mărunț pe tocurile înalte, s-a repezit fericit înaintea ei, oferindu-i cu stângăcie florile. Roxy s-a uitat mirată la el, apoi la buchetul mare, frumos ambalat, după care, cu un zâmbet trist în colțul gurii, i-a șoptit:

– Ce păcat că nu sunt galbeni, nu îmi plac decât trandafirii galbeni...

Roșind stânjenit de greșeala pe care o făcuse, și-a promis în gând să îi cumpere de acum doar trandafiri galbeni. S-au plimbat în tăcere, ea cu buchetul în brațe, asemenea unei mirese, apoi au urcat în apartamentul lui. Inima lui Ben bătea să îi spargă pieptul când a luat de pe pat cutiuța mică și când, deschizând-o cu mâini tremurânde de emoție, i-a strecurat pe deget inelul cu o lacrimă mică de diamant:

– Roxy, vrei să fii soția mea?

Ben intrase în febra pregătirilor noului lor cămin. Cum era funcționar la o mare bancă, primise fără probleme un împrumut pentru cumpărarea unui apartament. Au urmat zile tensionate, nu era un lucru ușor să găsești apartamentul pe care și-l dorea Roxy: mare și luminos, dacă s-ar putea în inima Manhattanului, la un etaj cât mai înalt. După îndelungi căutări, l-au găsit. Tot Roxy a fost cea care a ales mobila, culorile draperiilor și ale prosoapelor de baie. După ce apartamentul a fost complet decorat, cei doi s-au căsătorit într-un cerc restrâns, cu câțiva prieteni invitați la un prânz prelungit, într-un restaurant de cinci stele, unde chelnerii protocolari se învârteau în jurul mesei lor, parcă dorind să le reamintească de eleganța locului și a servirii. Cu brațele încărcate de flori, tânăra doamnă și Ben au ajuns dinaintea ușii noului apartament, de acum apartamentul lor. Privind-o cu afecțiune, Ben a luat-o în brațe ca să o treacă pragul, dar, dincolo de prag,

pașii i-au călcat în gol. Cu Roxy în brațe, a simțit cum se prăbușește într-un hău întunecat, încărcat de umbre și în lunecarea ce părea fără sfârșit nu a găsit niciun sprijin care să îi oprească căderea. Roxy, agățată de gâtul lui, îl sufoca cu strânsoarea brațelor, țipătul ei ascuțit îi rănea dureros urechile, trupul subțire lipit de el devenea tot mai greu, florile din buchetul de mireasă își zburau petalele asemenea unor aripi pierdute de fluturi.

Pe coridorul lung, luminat discret de becuri ascunse sub abajururi elegante, ușa apartamentului lor era decorată cu un afiș vesel pe care scria „Tineri căsătoriți, nu deranjați“.

Prozele din *Pădurea cu fauni* trezesc nostalgii nebănuite și amintiri parcă din alte vieți. Ne zugrăvesc iubiri pierdute, pasiuni arzătoare, dar pasagere, șanse irosite ori, dimpotrivă, întâmplări menite să dăinuie o viață de om. Bărbați care iubesc femei până la disperare, ceea ce îi împinge la gesturi regretabile, femei care doresc bărbați până la mistuire, abandonându-și sinele; și unii, și alții ne amintesc însă de povara care este dragostea neîmplinită și de cât de vulnerabili și de urgisiți ne face ea să ne simțim. Ana Cioclov observă în jurul ei fărâme de viață și reușește să prindă în condei complexitatea relațiilor umane și fragilitatea spiritului, închinând astfel o odă iubirii.

